

[27-02-2012]

Bril

Heel lang heb ik het probleem genegeerd. En toen de oorzaak duidelijk werd, stelde ik de oplossing telkens uit.

Het begon op een zaterdagmorgen. Ik wilde een knoopje aan een bloes naaien. Pas na drie pogingen lukte het me om de draad door het oog van de naald te krijgen. Ik gaf de grijze ochtend de schuld.

Later overkwam het mij telkens opnieuw. Wellicht leverde het tafelblad te weinig contrast of was de stof te donker? Ik zocht spontaan het licht op om de naaiwerkjes tot een goed einde te brengen.

Tegelijk met de draad en naald, begonnen kleine lettertjes op verpakkingen tegen te werken. Ze dansten zenuwachtig op en neer. Vooral 's morgens trokken ze wazig als een kolonne mieren voor mijn ogen. Was ik nog moe van de vorige werkdag?

De tijd schoof enkele maanden verder. Het zomerlicht fleurde gaatjes en zinnetjes op. Niets aan de hand. Of toch? De herfst vertroebelde opnieuw mijn gezichtsvermogen. Het sporadische probleem werd een geregelde miserie.

Ik ontdekte dat ik tijdschriften beter de baas kon, door ze verder af te houden. Hiermee won ik een tijdje het gevecht met de lastige letters. Spijtig genoeg werd de comfortzone steeds groter. De strijd was bij voorbaat verloren. Ik nam me voor pas toe te geven als mijn armen te kort werden om de krant te lezen.

Stilletjes stond ik in de supermarkt voor het rek met leesbrillen. Ik probeerde er schichtig enkele uit. Blijkbaar viel ik al niet meer in de categorie van de minimale sterkte. Ik vond een minuscuul dingetje. Het zou niet eens opvallen als ik het opzette.

Mijn kinderen hadden het uiteraard meteen door.

'Mam, als je die leesbril maar niet aan een touwtje om je nek hangt'.

Elke lectuur kon ik terug met gemak aan. Zelfs de kleinste letters bleven rustig op de lijn zitten. Een verademing. Het brilletje gaf me bovendien een intellectuele look. Na een tijdje echter had ik de bril steeds vaker en bij steeds meer gelegenheden nodig. Was ik boven, dan lag de bril beneden. Moest ik in een winkel onverwacht iets lezen, dan lag hij gegarandeerd thuis.

Ik kocht nog drie extra exemplaren. Eentje in mijn handtas, eentje op mijn bureau, eentje bij de telefoon...

Bril op, bril af. Ik werd er kierewiet van. Resoluut stapte ik de optiekzaak binnen. Een dubbele bril, dat was de oplossing. Onderaan om te lezen, bovenaan gewoon glas.

Als het dan toch niet anders kan, maken we er een statement van. De bril moest flatterend zijn. Waarom geen rood? Met een vleugje lippenstift geeft dit een extra uitstraling. Ik luisterde gedwee naar het professionele advies.

Finaal koos ik voor een vlindermodel, waarbij de bovenste boog naar boven afbuigt. Vintage en retro zijn helemaal in, volgens de opticien. Hij knipperde mij overtuigend toe achter zijn groen appelbrilletje.

Een bril doet iets met een mens. Geloof het of niet, ik voel me opnieuw wat sexy. Of is dit een fantasie bij het ouder worden?

Mieke Vandromme

